

...πώς σε «άρωσα της ειρήνης», θυμίζοντάς σου τον τρόπο τη Σπύχη του Παρισιού που υπογράφηκε το 1814. Τώρα η Ντε λα Πε ήταν ένας...
...ήματα μύδας και κοσμηματοπωλεία αλλά και γραφεία διάσημων γιατρών της πόλης. Ο Ρενέ πάκταρε το αυτοκίνητο απέναντι από το κοσμηματοπωλείο του...
...εί μια πολυκατοικία. Στον διάδρομο του ισόγειου υπήρχαν αριθμημένα γραμματοκιβώτια βαμμένα με άσπρη μπογιά και χρυσαφί μορνούρα. Το ασανσέρ στ...
...Ρενέ κατευθύνθηκε στο διαμέρισμά με την επιβλητική πλακέτα στην πόρτα: «Γραφείο δόκτορα Εμίλ Σενέ. Παθολόγος, αμειωμένος». Ένα κυκλικό φωτιστικό α...
...φως του στον προθάλαμο του ιατρείου, δίνοντας στον επισκέπτη την εντύπωση πως έμπαινε σε κάποιο από τις αίθουσες του Παραδείσου. Στη δεξιά πλευρά το...
...τον σε έκτακτα να νομίζεις πως δεν βρισκόσουν σε ιατρείο αλλά σε μουσείο μοντέρνας τέχνης. Μονάχα ο μεγάλος πάγκος μελαμίνης και οι δύο εταζέρες...
...πλάτω. Θύμιζαν πως εδώ μέσα το μόνο που θα μπορούσε να εκτεθεί ήταν η τέχνη της ζωής και του θανάτου. Μια γραμματέας με κοντό καστανό μαλλί και...
...τον άρτια πίσω από τον πάγκο, στοιβαζοντας στη σειρά τους φακέλους των ασθενών που θα επισκέπτονταν σε λίγο τον δόκτορα Σενέ. «Καλημέρα, Τζέσι. Είναι...
...ήφικε προς τον Κομνίν με τέτοια έκπληξη, που της ξέφυγε ένα μικρό επιφώνημα, κάτι σαν κραυγή «Συγγνώμη, κύριε Κομνίν, δεν σας είδα που μπήκατε και π...
...στο γραφείο του. Περιμένετε μια στιγμή να τον ενημερώσω». Ο Εμίλ Σενέ καθόταν σκεπτικός στη δερμάτινη πολυθρόνα πίσω απ' το γραφείο του κρατά...
...του φίλου του Κομνίν. Ήταν γύρω στα τριάντα επτά, με όμορφο παρουσιαστικό και μαύρα μαλλιά, που στους «κροτάφους» είχαν αρχίσει να γκριζάρουν. Γιος του...
...χε αφιερώσει όλη του τη ζωή στην ιατρική επιστήμη, μετακόμισε στην πόλη για να ζήσει κοντά οκτώ του, απ' τον...
...Ζαμπινέλ. Τώρα, στα ενενήντα πέντε του, ο Κριστιάν απολάμβανε την ησυχία του χωριού, στην οποία ήταν εδώ και πενήντα χρόνια το «δικό» μέρος. Ο...
...εται πάντα τον πατέρα του. «Ψιξε μια ματιά σ' εμένα, να δω αν σου αρέσει. Ο γερου-Κριστιάν πο...
...πόμοι», του είπε κι αφού σηκώθηκε τον χαιδέψε τ...
...και περιμένει, κύριε Σενέ». Ο Εμίλ σηκώθηκε αμέσως από την πολυθρόνα και αφού έτριψε με τις παλάμες το πρόσωπό του, είπε: «Να περά...
...να μη μας ενοχλήσει κανείς...» «Μάλιστα, κύριε Σενέ», απάντησε η γραμματέας και βγήκε γρήγορα από το γραφείο του δόκτορα Σενέ. «Ρενέ, παλιόφιλε, κ...
...λο του...
...«No...
...με...
...γου...
...μίζεις πως δεν έβγαίνει κάποιος ήχος αλλά μια πένθιμη αντανάκλαση. Ανόσωνε βαθιά και στη συνέχεια φέλλισε. Ο Ρενέ κοιτάζετο και είδε ότι έχεις μια...
...το κορμί του να κουλουριάζεται στην πολυθρόνα, παραδομένο σε μια αίσθηση βαρύτητας που το έκανε να μοιάζει με αγάλματος. «Δηλαδή», «Π...
...κιστική ασθένεια του εγκεφάλου», εξήγησε ο Σενέ κουνώντας με θλίψη το κεφάλι του. Για κάποιον λόγο ο Ρενέ δεν ήθελε να μιλήσει για «Π...
...ma» πως υπήρχε μια σειρά από νέα φάρμακα που κατοπολεμούσαν τις διάφορες ασθένειες με αυτά τα συμπτώματα. Ο Ρενέ είχε ακούσει για τα φάρμακα...
...κανε τον Κομνίν να αισθανθεί μέσα του κενό. Μια εκμηδένιση παρόμοια με αυτήν. Ο Σενέ, ύστερα από μια π...
...ος με την πάροδο του χρόνου καταστρέφει τα νευρικά κύτταρα στον εγκέφαλο. Ο Ρενέ είχε ακούσει για τον Πάρκινσον. Ομ...
...φορά, στη σκέψη, στην κατανόηση, στη μάθηση και στη μνήμη. Πρόκειται για μια ασθένεια της...
...μετά δεν μπορείς να τις ελέγξεις. Μοιάζουν με ακανόνιστες κινήσεις γ...
...ήματα. «Μια πάει...» κατάφερε να ψελλίσει. «Δεν έχω συγκεκριμένη από...
...ο άλλο από τη μητέρα. Αρκεί όμως να κληρονομήσει κάποιος το παθ...
...σες κι εσύ την ασθένεια είναι 50 τοις εκατό. Κορόνα, γράμματα, δηλαδή...
...σε την αγωνία του φίλου του να κραυγάζει. Σήκωσε τους ώμους- μια κίνη...
...σε γενετικό έλεγχο που θα επιβεβαιώσει ή όχι τη διάγνωση αυτή. Όταν...
...από τους δικούς τους γονείς. Σου μίλησαν ποτέ για το πώς πέθαναν, για παρο...
...ο παρελθόν συλλέγοντας αναμνήσεις. Γύρισε πίσω, στα χρόνια που η μητέρα του ετο...
...κοιμήντο σε φέτες. Έπειτα έφευγαν μαζί για το σχολείο, μια και η ίδια ήταν...
...να ετοιμάσει το μεσημεριανό κι αυτός στο δωμάτιό του για να κ...
...πατέρα από το γραφείο του στο υπουργείο Άμυνας, όπου εργαζό...
...μητέρα του χαιδεύοντάς την απαλά στο πρόσωπο κι ύστερα έπ...
...τα σου πως πώς ο παππούς κατάφερε κρυφά να πάρει τη γιαγιά...
...ση της γιαγιάς, η θύμηση έγινε σκέψη και η σκέψη αγωνία...
...τη γιαγιά Λουίζα.» «Είχε όλα τα συμπτώματα που ανέφερες...
...οικαγένειά της στην Τραπεζούντα για να έρθει στη Γαλλία. Ο...
...μπρόσματα. Άσε να δούμε πρώτα τι θα μας δείξει το γενε...
...διπλωθεί. «Είσαι καλά, Ρενέ. Να σου φέρω λίγο νερό.» Η...
...τίποτε στην Κριστιν. Θα της μιλήσω ίσως εγώ αργότερα...
...την Τζέσι να σου πάρει λίγο αίμα για τις εξετάσεις. Την επό...
...σε τον Ρενέ, αφήνοντας ένα κρυφό δάκρυ να στάξει π...
...Ρενέ πήγε στο γραφείο του, που βρισκόταν στον πάνω όρο...
...ήσε αποκτής η εταιρεία «Salmas» από το CERN της Ελβ...
...γνύμα ήταν από την εταιρεία, που τον ενημέρωνε για τη...
...ασία που είχε κάνει και του ευχόταν γρήγορη ανά...
...ράβηξε αμέσως την προσοχή του. Ξεκίνησε να...
...ιστοραχές μνήμης, πτωχή συγκέντρωση, διακοπή της...
...ές ύπνου... Και σε κάποιο άλλο σημείο...
...τη μνήμη. Νοητικές, συναισθηματικές και συμπερι...
...Προς το παρόν δεν υπάρχει θε...
...που έγραφε: «Ανταλλαγή μην...
...την αγωνία να στριφογυρ...
...ου τη σελίδα αυτή μην...
...λοβα αναφέρει ότι...
...της ζωής. Η πορεία της νόσου είναι σκληρή και μακρά, όχι μόνο για μέν...
...θημερινά και θα πεθάνω αργά, πολύ αργά. Εδώ και κάποιους μήνες γιν...
...έχει σήμερα έρπεινε. Αλλά πώς να θεραπεύσεις κάτι που βρίσκεται σε...
...εκτονία. Έχω έναν γιο μόλις δύο χρόνων. Δεν επιτρέπεται να του κάνουμε...
...ανε μια παύση για ν' ανάψει ύστερα από πολύ καιρό ένα τσιγάρο. Τράβ...
...άν με μονιά...
...έχει τη θανα...
...ου γνωρίζου...
...τα που δεν θ...
...νεις. Είναι με...
...ώ μου, βρήκα...
...ΚΑΛΕΣΑΡΙΩΝΙΟΣ

ΜΙΧΑΛΗΣ ΠΑΤΕΝΤΑΛΗΣ

Ο χορός του Χάντινγκτον

...μίζεις πως δεν έβγαίνει κάποιος ήχος αλλά μια πένθιμη αντανάκλαση. Ανόσωνε βαθιά και στη συνέχεια φέλλισε. Ο Ρενέ κοιτάζετο και είδε ότι έχεις μια...
...το κορμί του να κουλουριάζεται στην πολυθρόνα, παραδομένο σε μια αίσθηση βαρύτητας που το έκανε να μοιάζει με αγάλματος. «Δηλαδή», «Π...
...κιστική ασθένεια του εγκεφάλου», εξήγησε ο Σενέ κουνώντας με θλίψη το κεφάλι του. Για κάποιον λόγο ο Ρενέ δεν ήθελε να μιλήσει για «Π...
...ma» πως υπήρχε μια σειρά από νέα φάρμακα που κατοπολεμούσαν τις διάφορες ασθένειες με αυτά τα συμπτώματα. Ο Ρενέ είχε ακούσει για τα φάρμακα...
...κανε τον Κομνίν να αισθανθεί μέσα του κενό. Μια εκμηδένιση παρόμοια με αυτήν. Ο Σενέ, ύστερα από μια π...
...ος με την πάροδο του χρόνου καταστρέφει τα νευρικά κύτταρα στον εγκέφαλο. Ο Ρενέ είχε ακούσει για τον Πάρκινσον. Ομ...
...φορά, στη σκέψη, στην κατανόηση, στη μάθηση και στη μνήμη. Πρόκειται για μια ασθένεια της...
...μετά δεν μπορείς να τις ελέγξεις. Μοιάζουν με ακανόνιστες κινήσεις γ...
...ήματα. «Μια πάει...» κατάφερε να ψελλίσει. «Δεν έχω συγκεκριμένη από...
...ο άλλο από τη μητέρα. Αρκεί όμως να κληρονομήσει κάποιος το παθ...
...σες κι εσύ την ασθένεια είναι 50 τοις εκατό. Κορόνα, γράμματα, δηλαδή...
...σε την αγωνία του φίλου του να κραυγάζει. Σήκωσε τους ώμους- μια κίνη...
...σε γενετικό έλεγχο που θα επιβεβαιώσει ή όχι τη διάγνωση αυτή. Όταν...
...από τους δικούς τους γονείς. Σου μίλησαν ποτέ για το πώς πέθαναν, για παρο...
...ο παρελθόν συλλέγοντας αναμνήσεις. Γύρισε πίσω, στα χρόνια που η μητέρα του ετο...
...κοιμήντο σε φέτες. Έπειτα έφευγαν μαζί για το σχολείο, μια και η ίδια ήταν...
...να ετοιμάσει το μεσημεριανό κι αυτός στο δωμάτιό του για να κ...
...πατέρα από το γραφείο του στο υπουργείο Άμυνας, όπου εργαζό...
...μητέρα του χαιδεύοντάς την απαλά στο πρόσωπο κι ύστερα έπ...
...τα σου πως πώς ο παππούς κατάφερε κρυφά να πάρει τη γιαγιά...
...ση της γιαγιάς, η θύμηση έγινε σκέψη και η σκέψη αγωνία...
...τη γιαγιά Λουίζα.» «Είχε όλα τα συμπτώματα που ανέφερες...
...οικαγένειά της στην Τραπεζούντα για να έρθει στη Γαλλία. Ο...
...μπρόσματα. Άσε να δούμε πρώτα τι θα μας δείξει το γενε...
...διπλωθεί. «Είσαι καλά, Ρενέ. Να σου φέρω λίγο νερό.» Η...
...τίποτε στην Κριστιν. Θα της μιλήσω ίσως εγώ αργότερα...
...την Τζέσι να σου πάρει λίγο αίμα για τις εξετάσεις. Την επό...
...σε τον Ρενέ, αφήνοντας ένα κρυφό δάκρυ να στάξει π...
...Ρενέ πήγε στο γραφείο του, που βρισκόταν στον πάνω όρο...
...ήσε αποκτής η εταιρεία «Salmas» από το CERN της Ελβ...
...γνύμα ήταν από την εταιρεία, που τον ενημέρωνε για τη...
...ασία που είχε κάνει και του ευχόταν γρήγορη ανά...
...ράβηξε αμέσως την προσοχή του. Ξεκίνησε να...
...ιστοραχές μνήμης, πτωχή συγκέντρωση, διακοπή της...
...ές ύπνου... Και σε κάποιο άλλο σημείο...
...τη μνήμη. Νοητικές, συναισθηματικές και συμπερι...
...Προς το παρόν δεν υπάρχει θε...
...που έγραφε: «Ανταλλαγή μην...
...την αγωνία να στριφογυρ...
...ου τη σελίδα αυτή μην...
...λοβα αναφέρει ότι...
...της ζωής. Η πορεία της νόσου είναι σκληρή και μακρά, όχι μόνο για μέν...
...θημερινά και θα πεθάνω αργά, πολύ αργά. Εδώ και κάποιους μήνες γιν...
...έχει σήμερα έρπεινε. Αλλά πώς να θεραπεύσεις κάτι που βρίσκεται σε...
...εκτονία. Έχω έναν γιο μόλις δύο χρόνων. Δεν επιτρέπεται να του κάνουμε...
...ανε μια παύση για ν' ανάψει ύστερα από πολύ καιρό ένα τσιγάρο. Τράβ...
...άν με μονιά...
...έχει τη θανα...
...ου γνωρίζου...
...τα που δεν θ...
...νεις. Είναι με...
...ώ μου, βρήκα...
...ΚΑΛΕΣΑΡΙΩΝΙΟΣ

ΚΑΛΕΣΑΡΙΩΝΙΟΣ

Τ Ο ΦΩΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ καταρακυλούσε προδοτικά σαν πορφυρός μανδύας πίσω απ' τις πολυκατοικίες του Παρισιού. Η κίνηση στους δρόμους αφόρητη, όπως κάθε απόγευμα όταν γύριζε αργά στην πλούσια συνοικία της Μονμάρτης. Ο Ρενέ Κομνίν, υπομένοντας ήρεμα το μποτιλιάρισμα, είχε τη συνήθεια να μαντεύει τα μοντέλα των αυτοκινήτων που σέρνονταν στις ατέλειωτες ουρές της Ιλ-ντε-Φρανς. Είχε δημιουργήσει ολόκληρη στατιστική έρευνα στο μυαλό του, μετρώντας τα ποσοστά των γαλλικών αυτοκινήτων που βρίσκονταν αυτήν την ώρα στους δρόμους. Είχε διαπιστώσει πως τις καθημερινές που ο μέσος Γάλλος γυρνούσε από τη δουλειά του, κυκλοφορούσαν δύο φορές περισσότερα «Ρενό» και «Σιτροέν» από τα Σαββατοκύριακα, οπότε έβγαιναν τα πολυτελέστερα «Μερσεντές» και «Άουντι» για να ταξιδέψουν τους ιδιοκτήτες τους σε κάποιο πλούσιο προάστιο του Παρισιού. Εκατοντάδες κουβούκλια με ατσάλινους σκελετούς κάθε χρώματος κουβαλούσαν τους μύθους και τα όνειρα από χιλιάδες ανθρώπινες ζωές. Ο ίδιος είχε δύο αυτοκίνητα. Ένα «Ρενό 5», που είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του, και μια «Μερσεντές 200 SL», που του είχε παραχωρήσει η φαρμακευτική εταιρεία «Salman», ως επιτυχημένο στέλεχος πωλήσεων των προϊόντων της.

Η εταιρεία «Salman» ήταν από τους παλιότερους παραγωγούς φαρμάκων στη Γαλλία. Λένε πως ο Γάλλος φαρμακοποιός Ζορζ Σαλμάν ερωτεύτηκε τη Γιοζεφίν Νταλιάκ, μια πανέμορφη Παριζιάννα, κόρη του Σαν Βενσάν Νταλιάκ, του πιο γνωστού αρωματοπώλη στη Γαλλία του 1893. Η Γιοζεφίν δεν ενέδωσε εύκολα στα ερωτικά κελεύσματά του· ο μοναδικός λόγος ήταν οι συνεχείς πονοκέφαλοι από τους οποίους υπέφερε, κάνοντας μια απλή συνάντηση γνωριμίας αναμονή αβσταχτη για τον νεαρό φαρμακοποιό.

Τότε ο Σαλμάν αποφάσισε να ανακαλύψει ένα φάρμακο που θα έβαζε τέλος στα βάσανα της αγαπημένης του. Ταξίδεψε λοιπόν στην Ελλάδα ψάχνοντας στους Δελφούς τη δάφνη του Απόλλωνα, η οποία από τα αρχαία χρόνια καταπολεμούσε τις ημικρανίες. Σε ένα σκούρο μπουκαλάκι απόσταξε το έλαιο της δάφνης μαζί με φύλλα δυόσμου, το έδωσε στην αγαπημένη του, που ήπιε λίγες σταγόνες από το «ελιξίριον κατά του πονοκεφάλου».

Το πρώτο φάρμακο της εταιρείας «Salman» ήταν γεγονός. Από τότε μέχρι και σήμερα είχαν αλλάξει πολλά στην εταιρεία όπου ο Κομνίν ήταν στέλεχος πωλήσεων, με δυνατότητα να εξελιχθεί σε διευθυντή του τμήματος μάρκετινγκ, για την προώθηση φαρμακευτικών προϊόντων γενετικής και ανοσοθεραπείας.

Ο Ρενέ άνοιξε το ντουλαπάκι του συνοδηγού κι έβγαλε με προσοχή ένα CD με ερμηνείες της Μαρίας Κάλλας. Κρατώντας με το αριστερό χέρι το τιμόνι, άνοιξε με το δεξί επιδέξια τη θήκη, πήρε το CD και το βύθισε στο στόμα του στερεοφωνικού. Ακριβώς εκείνη τη στιγ-

μή, εμφανίστηκαν ξανά οι σπασμοί στον βραχιονοκερ-
κιδικό μυ. Μικρές ακανόνιστες κινήσεις, που λες και
προσπαθούσαν τώρα να συντονιστούν στον ρυθμό της
άριας «Κάστα Ντίβα», χόρευαν αργά λίγο πάνω απ’
τον καρπό του χεριού. Η «χορεύτρια», όπως συνήθιζε
να αποκαλεί το τρέμουλο αυτό χαϊδευτικά, είχε κάνει
την εμφάνισή της πριν από έναν μήνα, ακριβώς την
ημέρα των τριακοστών πέμπτων γενεθλίων του. Στην
αρχή, κάθε τρίτη μέρα και διαρκούσε γύρω στα είκο-
σι δευτερόλεπτα. Τον τελευταίο όμως καιρό, η «χορεύ-
τρια» απροειδοποίητα εμφανιζόταν καθημερινά και η
διάρκεια του «χορού» της σχεδόν διπλασιάστηκε.

Ο Κομνίν δεν ανησυχούσε ιδιαίτερα για το παρά-
ξενο αυτό τρέμουλο, μια κι ήταν σίγουρος πως σχετι-
ζόταν με τον υπερβολικό φόρτο εργασίας που είχε τε-
λευταία στη φαρμακευτική εταιρεία. Παρ’ όλα αυτά,
είχε επισκεφθεί τον φίλο του και γιατρό Εμίλ Σενέ για
μια διάγνωση.

«Πρέπει να ξεκουραστείς λίγο, Ρενέ», σχολίασε ο
Σενέ την ώρα που του έπαιρνε αίμα. «Δεν νομίζω πως
είναι κάτι σοβαρό, αλλά καλού κακού ας προχωρήσου-
με σε ορισμένες αιματολογικές εξετάσεις...»

Ο Κομνίν έστριψε το τιμόνι κάνοντας μίαν απότο-
μη προσπέραση και στη συνέχεια κατευθύνθηκε στον
παράδρομο της λεωφόρου που οδηγούσε στο Δέκατο
Όγδοο Διαμέρισμα του Παρισιού. Η συνοικία της Μον-
μάρτης, μια από τις παλιότερες συνοικίες του Παρι-
σιού, βρίσκεται πάνω σ’ έναν λόφο στα βόρεια της πό-
λης. Εδώ κάποτε συναντούσε κανείς καλλιτέχνες όπως
ο Πικάσο και ο Βαν Γκογκ αλλά και γυναίκες ελευθε-

ρίων ηθών που πουλούσαν το κορμί τους σε διανοούμενους και φοιτητές στα καμπαρέ του «Moulin Rouge», του «Lapin Agile» και του «Le Chat Noir». Κάποια μέρα ο ζωγράφος Ματίς καθόταν σ' ένα καφέ της Πλατείας Τερτρ διαβάζοντας τα νέα για τις καταστροφές που είχε προκαλέσει στην πόλη η ξαφνική πλημμύρα του Σηκουάνα, οπότε τον πλησίασε ένας άντρας που η προφορά του πρόδιδε τη ρωσική καταγωγή του και αφού του συστήθηκε, του ζήτησε στο όνομα του Ντιαγκίλεφ να φτιάξει τα σκηνικά και τα κοστούμια για την παράσταση του μπαλέτου «Το τραγούδι του αηδονιού» του Στραβίνσκι. Την ίδια εποχή ο Ματίς ζωγράφισε τον «Χορό», εντυπωσιάζοντας τους κριτικούς με τη φαινομενική απλότητα του πίνακα και την επιλογή των χρωμάτων που χρησιμοποίησε, κάνοντας το μπλε και το πράσινο να συγκλίνουν με το βαθύ καφέ σε μια μουσική ισορροπία.

Η συνοικία της Μονμάρτης στο πέρασμα των χρόνων είχε εξελιχθεί σε μια πλούσια τουριστική περιοχή με μπουάτ και μπαρ αλλά και καλαίσθητα αναστηλωμένα αρχοντικά. Η «Μερσεντές» του Κομνίν σταμάτησε μπροστά σε μια μονοκατοικία στον αριθμό 14 της Λεωφόρου Ζινό. Πάτησε το τηλεχειριστήριο που κρατούσε στο χέρι και η αυτόματη πόρτα του γκαράζ άνοιξε αργά. Αφού πάρακαρε, κατευθύνθηκε στην κεντρική είσοδο του σπιτιού. Η μέρα αυτή δεν θα ήταν όπως όλες οι άλλες. Η ζωή του Ρενέ Κομνίν θα άλλαζε μια για πάντα το βράδυ αυτό.

Η ΖΑΝΕΤ ΒΙΟΝΕ έκανε μερικές ασκήσεις χαλάρωσης και στη συνέχεια πήγε στην κουζίνα. Έβαλε ένα ποτήρι κόκκινο κρασί και κατευθύνθηκε στο μικρό σαλόνι του διαμερίσματος που βρισκόταν πίσω από τη Λεωφόρο Φος. Ξάπλωσε στον καναπέ, έτριψε τις γυμνές καλοσχηματισμένες πατούσες της μεταξύ τους και αφού ήπιε μια γουλιά κρασί, άρχισε να σκέφτεται τα γεγονότα της μέρας που πέρασε. Είχε μόλις πριν από λίγες ώρες αρνηθεί να υπογράψει το νέο συμβόλαιο με το Μπαλέτο της Όπερας του Παρισιού αφού πρώτα λογομάχησε με τον καλλιτεχνικό σύμβουλό του, που δεν ήταν άλλος απ' τον μεγάλο Ρώσο χορευτή Νουρέγιεφ. Την ημέρα εκείνη ο Ρούντολφ Νουρέγιεφ –ο οποίος είχε επιστρέψει για λίγο από την Αμερική όπου έκανε περιοδεία– δεν αποδέχθηκε τους όρους της Ζανέτ για αύξηση μισθού και την αποδέσμευσή της από την υποχρέωση να εργάζεται μόνο στην Όπερα του Παρισιού, ώστε να μπορεί να χορεύει και για άλλα μπαλέτα. Η άρνηση όμως του μεγάλου δάσκαλου σε αυτήν την επιθυμία της ανάγκασε τη Ζανέτ να του πετάξει το συμβόλαιο στο τραπέζι εκνευρισμένη.

«Δεν θα αφήσω κανέναν να ορίσει τη μοίρα μου, δάσκαλε», του είπε και αφού έσπρωξε με μιαν αυθά-

δικη κίνηση τα μακριά μαλλιά της προς τα πίσω, βγήκε απ' το γραφείο του Νουρέγιεφ αφήνοντας σύξυλο τον σπουδαίο χορευτή, που δεν περίμενε αυτήν την αντίδραση από την πρίμα μπαλαρίνα. Η Ζανέτ είχε κλείσει πριν από λίγες μέρες τα είκοσι οκτώ αλλά είχε καταφέρει ήδη να γίνει μια από τις κορυφαίες μπαλαρίνες στον κόσμο. Ο Νουρέγιεφ, που είχε αντιληφθεί το ταλέντο της πολύ νωρίς, της παραχώρησε το πρώτο σόλο χορού στον ρόλο της βασίλισσας των Δρυάδων στον «Δον Κιχώτη» όταν ήταν μόλις δεκαοκτώ χρονών. Έναν χρόνο αργότερα, χόρεψε τη «Λίμνη των κύκνων» με τόσο εντυπωσιακό τρόπο, που μεμιάς έγινε λαμπρό αστέρι και ανεκτίμητος θησαυρός για το Μπαλέτο της Όπερας των Παρισίων.

Η Ζανέτ έβγαλε έναν μικρό αναστεναγμό, που έμοιαζε με θυμό αλλά και ανακούφιση. Σηκώθηκε, άφησε το άδειο ποτήρι της στο μικρό τραπέζι δίπλα στον καναπέ και κατευθύνθηκε στο μπάνιο. Με μια κίνηση έβγαλε αποπάνω της το κόκκινο μεταξωτό κομπινεζόν και στη συνέχεια μπήκε κάτω απ' την ντουζιέρα. Το κορμί της ήταν θεϊκό. Μαύρα μαλλιά που αγκάλιαζαν τους λευκούς καλογυμνασμένους ώμους, στήθη στητά, μέση λεπτή και μακριά πόδια με δύο τορνευτές γάμπες. Το ζεστό νερό που έπεφτε σ' αυτό το υπέροχο κορμί αρνιόταν πεισματικά να αποχωριστεί το λευκό βελούδινο δέρμα. Μια λευκή πετσέτα που η Ζανέτ τύλιξε πάνω της έκαμψε τελικά την αντίσταση και της τελευταίας σταγόνας. Βγήκε από το μπάνιο και αφού σκέπασε το γυμνό σώμα της μ' ένα λευκό μπουρνούζι, κατευθύνθηκε στην κρεβατοκάμαρα. Με το ένα χέ-

ρι άνοιξε τη δίφυλλη ντουλάπα. Το μπουρνούζι τραβήχτηκε αποκαλύπτοντας λίγο από το σκούρο του στήθους. Έβγαλε απ' την ντουλάπα μια κόκκινη μεταξωτή μπλούζα, λευκά εσώρουχα και ένα τζιν παντελόνι. Σαν δέρμα φιδιού γλίστρησε αποπάνω της το μπουρνούζι και αφού το απώθησε πάνω στο κρεβάτι ντύθηκε. Είχε αποφασίσει να κάνει μια βόλτα στα βουλεβάρτα του Παρισιού.

Ο ΛΑΡΣ ΒΕΡΛΕΝ φόρεσε τη στολή του –ένα κόκκινο κράνος, μια εφαρμοστέα αθλητική μπλούζα, που διαφήμιζε με μεγάλα γράμματα το «Tour de France», κι ένα κοντό παντελόνι με ειδική επένδυση στην περιοχή των γεννητικών οργάνων– και ετοιμάστηκε για τη βραδινή του προπόνηση.

Αυτή η φορά ίσως να 'ναι και η τελευταία συμμετοχή μου, σκέφτηκε ενώ προσπαθούσε να κατεβάσει από τους δύο γάντζους στον τοίχο, απ' όπου κρεμόταν σαν σφαχτάρι, το αγωνιστικό ποδήλατο. Ο Λαρς έμενε στην οδό Ντε Βερνέιγ σ' ένα στενόμακρο ισόγειο δωμάτιο, που έμοιαζε περισσότερο με αποθήκη παρά με διαμέρισμα. Ένα μονό σιδερένιο κρεβάτι κάτω απ' το παράθυρο, το οποίο βρισκόταν στο ύψος του πεζοδρομίου, μια μίνι κουζίνα με ένα διπλό ντουλάπι κρεμασμένο στον τοίχο, ένας τσίγκινος νεροχύτης με μια σκουριασμένη βρύση που έσταζε ακανόνιστα τον ιδρώτα της, ένα πετρογκάζ κι ένα ψυγείο που με το ζόρι χωρούσε λίγα βασικά τρόφιμα.

Καταγόταν από εργατική οικογένεια Γάλλων μεταλλωρύχων που δούλεψαν σκληρά στα ορυχεία του Λαυρίου στην Ελλάδα, όταν μια γαλλική εταιρεία ανέλαβε την εκμετάλλευσή τους. Είχε μείνει ορφανός από πατέρα μόλις στα επτά του χρόνια – τη μέρα που ο

πατέρα του, Ερίκ Βερλέν, επιστάτης στο ορυχείο, έρποντας τρύπωνε σε μια μικρή στοά για να εξορύξει με το σφυρί την αρχαία σκουριά των μεταλλείων. Τότε ήταν που βούλιαξε η στοά της Παλαιοκαμάριζας κλείνοντας για πάντα στα έγκατα της γης τον Ερίκ Βερλέν, μαζί με ογδόντα άλλους μεταλλωρύχους. Ο μικρός Λαρς έμαθε για τον θάνατο του πατέρα του δυο μέρες αργότερα, όταν γυρνούσε απ' το σχολείο πάνω σ' ένα μπλε ποδήλατο που του είχε αγοράσει η μητέρα του με τα χρήματα που τους έστειλε στο Παρίσι ο Ερίκ από την Ελλάδα.

Την εποχή εκείνη πήρε την απόφαση να μην ακολουθήσει το επάγγελμα του πατέρα του, αλλά να γίνει ποδηλάτης – μια μέρα θα δόξαζε με τις επιδόσεις του τη Γαλλική Δημοκρατία, συμμετέχοντας στη μεγαλύτερη διοργάνωση ποδηλατοδρομίας στον κόσμο, στο «Tour de France». Τώρα, στα τριάντα τρία του, ο Λαρς Βερλέν είχε ήδη δεκατρείς συμμετοχές σε αυτόν τον αγώνα, με τη διαφορά πως αντί να δοξάσει με τις επιδόσεις του τη Γαλλία, γινόταν ο περιγέλος της διοργάνωσης, μια και έβγαινε πάντα τελευταίος.

«Αυτή τη φορά θα τα καταφέρω», μονολόγησε την ώρα που έριχνε μια τελευταία ματιά στις ρόδες του ποδηλάτου πατώντας με τα δάχτυλα τα λάστιχα για να ελέγξει την πίεση του αέρα. Στη συνέχεια μετέφερε το ποδήλατο στην έξοδο του δωματίου και αφού κλείδωσε την πόρτα, ανέβηκε επιδέξια στη σέλα ισορροπώντας με ένα πετάλισμα το κορμί και το ποδήλατο πάνω στην άσφαλτο. Η περιπέτεια του Λαρς μόλις ξεκινούσε, όμως ο ίδιος δεν το γνώριζε...

ΟΡΕΝΕ ΚΟΜΝΙΝ σχημάτισε έναν αριθμό στο πληκτρολόγιο της κλειδαριάς ασφαλείας πλάι στην κεντρική είσοδο. Ακούστηκε ένα παρατεταμένο κλικ και η πόρτα άνοιξε. Κρέμασε το παλτό του στην κρεμάστρα του χολ, μπήκε στο μεγάλο σαλόνι και από κει κατευθύνθηκε στην τραπεζαρία. Το τραπέζι ήταν στρωμένο. Δύο πιάτα με μπουγιαμπέσα σκόρπιζαν στον αέρα τη μυρωδιά του σαφράν.

«Θ' ανοίξω ένα Chablis. Θα πεις ένα ποτήρι μαζί μου;» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή από το βάθος της κουζίνας.

«Ένα ποτήρι θα το 'πινα ευχαρίστως. Η φαρόσουπα μοσχοβολάει», αποκρίθηκε ο Ρενέ και πήρε θέση στο τραπέζι.

Η Κιρστίν Κομνίν μπήκε στην τραπεζαρία κρατώντας το λευκό κρασί και δυο κρυστάλλινα ποτήρια. Φορούσε ένα κομψό μαύρο ζέρσεϊ ταγέρ «Chanel». Η Κιρστίν ήταν μια όμορφη γυναίκα γύρω στα τριάντα με αδύνατη σιλουέτα, αισθησιακά σαρκώδη χείλη και μάτια σε χρώμα φουντουκιού. Πριν παντρευτεί τον Ρενέ ονομαζόταν Κιρστίν ντε Βεντρίν. Ο πατέρας της Σαρλ ήταν γνωστός γυναικολόγος, ενώ η μητέρα της Ζιλιέτ διατηρούσε μεσιτικό γραφείο στο μπουλβάρ Σεν Ζερμέν. Η ίδια είχε διαλέξει το επάγγελμα του δικη-

γόρου και εργαζόταν στο μεγάλο δικηγορικό γραφείο του Ζακ Βερζές.

Φίλησε στα χείλη τον Ρενέ, γέμισε τα ποτήρια με κρασί και στη συνέχεια κάθισε απέναντί του.

«Άργησες πάλι σήμερα. Είχες πολλή δουλειά στην εταιρεία;»

«Έπρεπε να κλείσω κάποιες παραγγελίες για Αγγλία. Είναι και το μπουτιλιάρισμα στον δρόμο, ξέρεις», απάντησε ο Ρενέ την ώρα που ανακάτευε με το ασημένιο κουτάλι την φαρόσουπα. «Εσύ πώς πέρασες σήμερα; Πώς πήγε η δουλειά στο γραφείο;»

Η Κιρστίν ήπιε μια γουλιά κρασί.

«Είχα δύσκολη μέρα. Ασχολούμαι τελευταία με την υπόθεση ντόπινγκ του Κρις Χανς. Πρέπει να αποδείξουμε ότι πήρε υψηλή δόση σαλμπουταμόλης λόγω του άσθματος που έχει και όχι ως αναβολικό».

Ο Ρενέ άκουγε σιωπηλός ρουφώντας με ευχαρίστηση τη σούπα. Μόλις τέλειωσε, με μια χαρτοπετσέτα σκούπισε τα χείλη του κι έπειτα ήπιε μια μεγάλη γουλιά απ' το λευκό κρασί.

«Θα μαζέψω εγώ το τραπέζι, πήγαινε αν θέλεις να ξεκουραστείς», πρότεινε στην Κιρστίν.

«Σ' ευχαριστώ, αγάπη μου. Θα σε περιμένω στην κρεβατοκάμαρα...» του είπε αυτή και τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν για κλάσματα του δευτερολέπτου, αρκετά όμως για να μαντέψει ο ένας τις επιθυμίες του άλλου.

Ο Ρενέ μάζεψε τα πιάτα και στη συνέχεια τα έπλυνε στον νεροχύτη. Όταν τέλειωσε, επέστρεψε στο σαλόνι κι αφού έσβησε τα φώτα κατευθύνθηκε στην

κρεβατοκάμαρα, στον πάνω όροφο του διαμερίσματος.

Το γυμνό σώμα της Κιρστίν ξαπλωμένο στα λευκά μεταξωτά σεντόνια έμοιαζε με αλαβάστρινο άγαλμα, έτοιμο να υποδεχτεί τα ερωτικά αγγίγματα του. Στάθηκε για μια στιγμή στημισάνοιχτη πόρτα της κρεβατοκάμαρας θαυμάζοντας την πλάτη της, τη γραμμή του λαιμού της που τον άφηναν αμυδρά ελεύθερο τα χυτά μαλλιά της, τις λεπτομέρειες απ' το υπέροχο κορμί της. Έβγαλε βιαστικά τα ρούχα του και ξάπλωσε πλάι της. Τα χέρια του γλίστρησαν πρώτα στα χείλη της, έπειτα στον λαιμό και από εκεί κατέβηκαν αργά, κάνοντας κύκλους γύρω από τις ρώγες, στα στήθη της. Οι ανάσες τους μπλέχτηκαν στον ίλιγγο της σάρκας. Ο Ρενέ έσπρωξε το κορμί του μέσα της. Ακούστηκε ένας παρατεταμένος λυγμός, σαν σιωπή που κραυγάζει άναρθρες σκέψεις. Για μια στιγμή, λαχανιασμένος ακόμη από την ηδονή, σταμάτησε απότομα. Κοίταξε κατάπληκτος το δεξί του χέρι που χόρευε τώρα ξέφρενα, δίχως να μπορεί να το ελέγξει. Η Κιρστίν, χωρίς να καταλαβαίνει τι είχε συμβεί, τρίφτηκε πάνω του.

«Τι συμβαίνει; Γιατί σταμάτησες;» του ψιθύρισε παραπονιάρικα.

«Το χέρι μου. Κοίτα το χέρι μου».

«Μα τι κάνεις; Γιατί το κουνάς έτσι;» ρώτησε εκείνη σαστισμένη.

«Δεν το κουνάω εγώ, μόνο του κουνιέται. Εδώ κι έναν μήνα έχει τρελαθεί και τρέμει από μόνο του», μουρμούρισε και τραβήχτηκε αποπάνω της σφίγγοντας τις γροθιές του.

Η Κιρστίν, με την ανάσα κομμένη από τη λαχτάρα του έρωτα, στήριξε το κορμί της στο κεφαλάρι του κρεβατιού.

«Καλά, και δεν πήγες για εξετάσεις; Να δεις τι ακριβώς συμβαίνει;»

«Πήγα πριν από μερικές μέρες στον Σενέ. Μου είπε πως μάλλον δεν είναι τίποτε σοβαρό, αλλά μου έκανε και κάποιες εξετάσεις αίματος».

Η Κιρστίν στράφηκε προς το μέρος του με έκδηλη ανησυχία.

«Το ξέχασα... Όταν γύρισα από το γραφείο, βρήκα στον τηλεφωνητή ένα μήνυμα από τον Εμίλ».

Ο Ρενέ δεν πρόσεχε τόσο αυτά που του έλεγε η Κιρστίν αλλά τον τρόπο που του τα έλεγε. Διέκρινε έναν φόβο στη φωνή της που τον ανησύχησε.

«Τι έλεγε το μήνυμα;»

«Μόλις επιστρέψεις από τη δουλειά, να τον πάρεις αμέσως τηλέφωνο. Είναι επείγον».

«Καλά, θα του τηλεφωνήσω αύριο. Δεν νομίζω πως είναι κάτι σοβαρό. Να, κοίτα, σταμάτησε το τρέμουλο», αναστέναξε, προσπαθώντας με ένα μελαγχολικό χαμόγελο να διασκεδάσει τον φόβο που φώλιασε εκείνη τη στιγμή μέσα του. Τι ήταν άραγε αυτό που 'θελε να του πει ο γιατρός κι έπρεπε να του τηλεφωνήσει αμέσως; Θα το μάθαινε την επόμενη ημέρα, όταν θα αποφάσιζε να μην πάει στη φαρμακευτική εταιρεία αλλά να επισκεφθεί το ιατρείο του Σενέ.

Η ΖΑΝΕΤ πήρε τον δρόμο ευθεία κάτω και σε λίγο βγήκε στη Λεωφόρο Μονπαρνάς, δίπλα στον Σηκουάνα. Ένας ουρανοξύστης πρόβαλε απ' τη γωνία σαν παρείσακτος γίγαντας, λες και κάποιος τον μετέφερε απευθείας από τη Νέα Υόρκη στο Παρίσι. Τα τελευταία χρόνια το αγαπημένο Παρίσι της μπαλαρίνας είχε αλλάξει πολύ. Εκεί που κάποτε υπήρχαν μικρά σκονισμένα μαγαζάκια, στα οποία μπορούσες να χαθείς ώρες ατέλειωτες ψάχνοντας βιβλία αστυνομικής μυθοπλασίας και αγοράζοντας ομπρέλες με λαβές σε σχήμα παπαγάλου, έβλεπες τώρα καλογουαλισμένες βιτρίνες που πουλούσαν τεράστιους υπολογιστές και τηλεοράσεις τελευταίας τεχνολογίας. Η γερασμένη γοητεία του παρελθόντος είχε παραχωρήσει τη θέση της στη γλιδή και στον αντιαισθητικό νεωτερισμό. Όμως η Ζανέτ ήξερε πού να βρει το δικό της Παρίσι μες στο τυχάρπαστο αδιέξοδο και στον μηδενισμό που κατέστρεφε σιγά σιγά την πόλη. Χαμένη μες στα βουλεβάρτα, έφτασε κάποια στιγμή στο Μπουλβάρ Σεν Ζερμέν. Σταμάτησε σ' ένα μαγαζί που πουλούσε δερμάτινα είδη. Ζώνες από δέρμα βουβαλιού, τσάντες και καπέλα από δέρμα αντιλόπης. Η ανακύκλωση της ζωής, σκέφτηκε για μια στιγμή κι έκανε ακόμη μερικά βήματα κατευθυνόμενη στο διπλανό τετράγωνο, όπου

βρισκόταν το βιβλιοπωλείο «Céline». Η ταμπέλα που έγραφε: «Κλειστόν λόγω έλλειψης πελατείας», συντάραξε τη νεαρή μπαλαρίνα. Η μετάλλαξη του Παρισιού σε ένα πνευματικό κέντρο που σαπίζει, ήταν μια πανίσχυρη πραγματικότητα. Εκείνη τη στιγμή η Ζανέτ πήρε τη μεγάλη απόφαση. Να αφήσει το Παρίσι και τη Γαλλία και να μετακομίσει στο Λονδίνο.

Στο απέναντι πεζοδρόμιο ένας νέος άντρας, με όμορφα μελαψά χαρακτηριστικά, ψηλή κορμωστασιά και παράξενα λυπημένα μάτια την κοίταζε επίμονα, λες και περίμενε ένα νεύμα για να πέσει στην αγκαλιά της κλαίγοντας. Όταν το βλέμμα της μπαλαρίνας συναντήθηκε με το βλέμμα του νεαρού, έτοιμοι να δοκιμάσουν τις αντοχές τους, ένας ποδηλάτης με κόκκινο κράνος διέκοψε στη μέση του δρόμου μ' ένα φρενάρισμα τη συνωμοσία που σχεδίαζε η μοίρα...

ΜΙΑ ΕΜΦΑΝΗΣ νευρικότητα κατέλαβε τον Ρενέ Κομνίν. Σηκώθηκε προσεκτικά απ' το κρεβάτι. Δεν ήθελε να ξυπνήσει την Κιρστίν που κοιμόταν δίπλα του γυμνή με τα πόδια ανοιχτά, ιδρωμένα ακόμη απ' την ανεκπλήρωτη ερωτική συνεύρεση. Φόρεσε γρήγορα μια μπλούζα κι ένα τζιν και βγήκε αθόρυβα στους δρόμους του Παρισιού. Οι γκριζοκίτρινοι τοίχοι των σπιτιών έμοιαζαν μες στο παρισινό σκοτάδι ακόμη πιο γκριζοί, λες και προσπαθούσαν να απορροφήσουν τα θανατηφόρα κύματα του εικοστού πρώτου αιώνα που πλησίαζε απειλητικά. Ο Ρενέ άρχισε να περπατά στο πεζοδρόμιο χωρίς συγκεκριμένο προορισμό. Ήταν η ώρα που στο Παρίσι, ακόμη και σήμερα, έβγαιναν στα σοκάκια οι μεθυσμένοι και οι πόρνες του Ζολά και οι ζητιάνοι του Μποντλέρ. Μια παράξενη μυρουδιά απλώθηκε γύρω του, της μούχλας που ανέδινε η υγρασία που είχε φωλιάσει στα παλιά σπίτια και στα βρώμικα κουρελιασμένα ρούχα των κλοσάρ.

«Το Παρίσι τις νύχτες κουβαλάει ακόμη πάνω του το παρελθόν», είπε χαμηλόφωνα ο Ρενέ στον εαυτό του και θυμήθηκε τα χρόνια που ζούσε ακόμη με τους γονείς του. Τότε που περίμενε με αγωνία το βράδυ για να του διηγηθεί ο πατέρας του, Ζορζ Κομνίν, τις ιστορίες σχετικά με την καταγωγή της οικογένειάς

τους. Ξάπλωνε ο μικρός Ρενέ στο κρεβάτι, έφερε τα χέρια στο κεφάλι και περίμενε. Ο πατέρας έμπαινε προσεκτικά στο δωμάτιο, καθόταν στο προσκέφαλό του κι άρχιζε να του εξιστορεί. Ήτανε, λέει, απόγονοι της αυτοκρατορικής οικογένειας των Κομνηνών από την Τραπεζούντα, που κατέφυγαν ύστερα από μεγάλες περιπέτειες πρώτα στην Κορσική και από εκεί σκόρπισαν στη συνέχεια σε όλη τη Γαλλία. Του έλεγε για τον τελευταίο αυτοκράτορα των Κομνηνών Δαβίδ, που μετά την άλωση της Τραπεζούντας, το 1461, έχασε τη ζωή του μαζί με τα παιδιά του γιατί αρνήθηκε να αλλαξοπιστήσει όταν του το ζήτησε επιτακτικά ο σουλτάνος Μωάμεθ. Ένας μόνο από τους γιους του κατάφερε να επιζήσει από τη σφαγή. Ο Νικηφόρος Κομνηνός. Τότε, λέει, κάποιος βαρκάρης, που το όνομά του παραμένει άγνωστο μέχρι σήμερα, πήρε τον νεαρό Νικηφόρο και με κίνδυνο της ζωής του τον μετέφερε κρυφά στη Μάνη.

Εκεί μόλις οι Μανιάτες έμαθαν πως ήταν ο γιος του αυτοκράτορα Δαβίδ, τον περιέβαλλαν με αγάπη και τον τίμησαν ανακηρύσσοντάς τον πρωτογέροντα της Μάνης. Ο Νικηφόρος έγινε σύντομα ο γενάρχης των Κομνηνών στη Μάνη. Τα χρόνια περνούσαν και οι απόγονοί τους απέκτησαν επιρροή σε όλο τον Μοριά. Όμως οι Τούρκοι δεν έβλεπαν με καλό μάτι τη δύναμη που είχαν αποκτήσει οι Κομνηνοί στη Μάνη κι έτσι μια μέρα έθεσαν σε εφαρμογή ένα σχέδιο συνωμοσίας για να τους εξοντώσουν. Τότε ήταν που κάποιοι απόγονοι των Κομνηνών άλλαξαν το όνομά τους σε Στεφανόπουλοι και κάποιοι άλλοι αποφάσισαν να φύγουν με

Ο Ρενέ, ένα επιτυχημένο στέλεχος μεγάλης φαρμακοβιομηχανίας, ανοίγει κάθε μέρα το παράθυρό του για να απολαύσει τη θέα που του προσφέρει η γραφική Μονμάρτη, όπου ζει με τη γυναίκα του Κιρστίβ.

Η ζωή τους όμως ανατρέπεται βίαια όταν ο Ρενέ μαθαίνει πως πάσχει από μια σπάνια νόσο.

Η πρώτη μπαλαρίνα στο Μπαλέτο της Όπερας του Παρισιού, Ζανέτ Βιονέ, ύστερα από τη ρήξη της με τον Ρούντολφ Νουρέγιεφ πηγαίνει στο Λονδίνο, για να συνεχίσει την καριέρα της στη Βασιλική Όπερα. Εκεί γνωρίζονται με τον απειλησμένο Ρενέ, ο οποίος θα μετατρέψει μαζί της την ασθένειά του σε πραγματική χορογραφία, σε έναν μοναδικό χορό-καταβύθιση στον ανθρώπινο πόνο.

Ο ποδηλάτης Λαρς Βερλέν προετοιμάζεται πυρετωδώς για το «Tour de France», ψάχνοντας τρόπους που θα του διασφαλίσουν μια αξιοπρεπή θέση στον αγώνα.

Ένα αόρατο νήμα συνδέει τις ζωές των τριών πρωταγωνιστών, όχι μόνο στο παρόν, αλλά και στο μέλλον τους, το οποίο και θα καθορίσει.